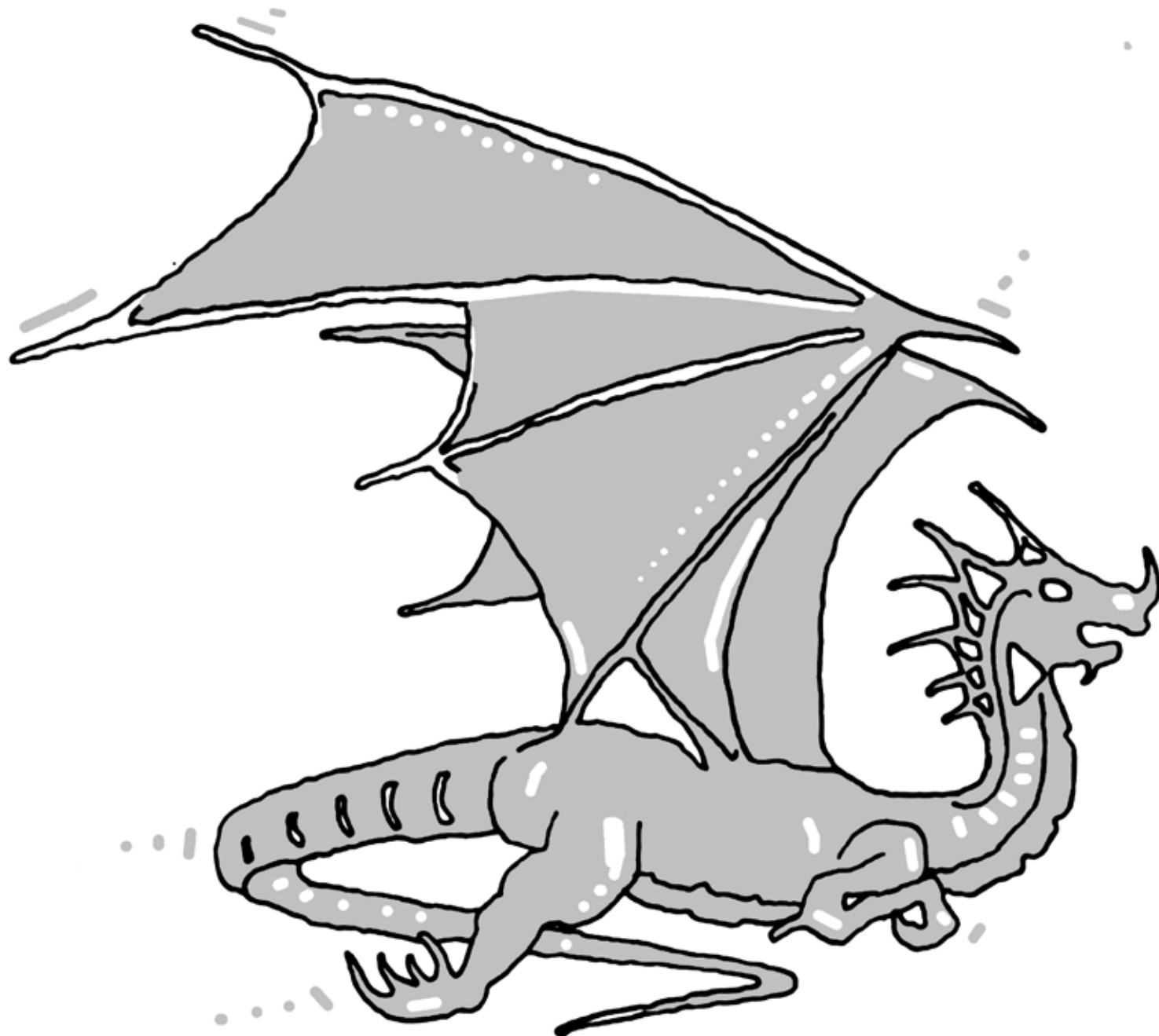

DĚTSKÉ DENÍK SCÉNY

ČÍSLO 4.

ÚTERÝ - 16. ČERVNA 2009

Včera večer se redakci konečně podařilo dostat se na večeri do vyhlášeného podniku U Truta. Vaří tam skvěle, prý obzvláště steaky, obsluha je rychlá a je tam zahrádka. Poprvé jsme se sešli skoro všichni (jen grafik Pavel měl zrovna plno práce). Měli jsme hodinu a půl času... Paráda! Smůla se nám nalepila na paty. Začalo pršet a proudy vody z okapu nám natekly pod stolem do bot a děrami ve slunečníku nám nakapalo do jídelních lístků. Hodina a půl nám nestačila a nestihli jsme včas představení Za každým rohem je jeskyňa. Už nám ani nechutnalo, protože jsme duchem byli jinde. Naše zklamání nezastavil ani fakt, že na každé straně jídelního lístku jsou dva draci. Vyhlašujeme embargo i podniku U Truta a hledáme dál dokonalou redakční restauraci. Drak aby to spral!

Iva

VŠIMLI JSME SI:

Mezi účastníky Dětské scény se pohybuje Saruman. Vyzýváme proto všechny, aby si dávali pozor na prsty!

Nejmenovaný L.R. znehodnocuje knihy svými podpisy. Kupte si a uvidíte!

Pouliční muzikanti už dnes na náměstí nehráli. Jejich vedoucí už se asi najedla.

11 lidí z 10 čte Deník Dětské scény.

Půlka redakce přišla do práce s mokrou hlavou. Asi přišlo?

Na hlavách některých účastníků se objevily zvláštní balonky. Co to asi bude? Bradavice?

V představení Za každým rohem jeskyně počet postav výrazně převyšoval počet herců na jevišti. Že by vzadu byli ukryti další? Kdo byl jelen? Jsem z toho jelen...

Morálka některých příspěvů našeho Deníku považlivě kolísá. Místo, aby nám své články doručili osobně, posílají je z nedalekého hostince emailem. Začínáme cítit lehké odcizení...

Na baru sedí dva chlapi, před sebou mají oba notebook. Jednomu přijde na chatu Facebooku

zpráva: "Dáme ještě panáka?". Ten sousedovi odpoví: „Jasně! Je barman na Facebooku?“

V tomto čísle nejsou všechny texty – výprava za soubojem Lety do oblak se nevešla a kratičkový rozhovor s autorkou hry Život je sen také ne. Snad zítra.

VČERA
JSME SI
VŠIMLI

seminář B

NA NÁVŠTĚVĚ...

U SEMINÁŘE B

Řekni to pohybem. Pohyb a slovo, slovo a pohyb, konkrétní a abstraktní, gesto, postoj, výdech, energie, nápad, prostor, partner, kontakt, jednání...

Seminář B, vedený Evou Polzerovou a Václavem Klemensem v tanečním sále ZUŠ, je od včerejšího dne spoluvytvářen celkem 16 seminaristy, konkrétně 15 ženami a jedním mužem, lektory a k tomu výše zmíněnými slovy, která jsou víc než naplněna akcí.

Ranní ladění těla vede od vnitřního uvědomění se, přes postupné zmocňování prostoru, setkávání se s ním a v něm, ke spontánnímu nabízení a přijímání impulsů. Možnost říct partnerovi své jméno a použít slovo vyvolává vnitřní radost a smích na tvářích. Vlna pohybu se slévá od jednotlivce ke dvojicím a čtveřicím a naplňuje celý prostor. Občas je situace nejasná a čeká na impuls nápadu, občas jednoduše vplouvá jeden motiv do druhého, vznikají kratičké příběhy a přichází zázrak společného tvoření. Všim prolíná hudba a dech. Cílem je společná hra v prostoru a s ním, po které přichází verbalizace toho, co se dělo. Přináší poučení, obecně platná pro práci na divadle:

„Úplně jsme zapomněli na změny dynamiky a pořád jsme byli ve stejném tempu.“

„Tolik jsme se soustředili na sebe, že jsem přestali vnímat a používat prostor a podněty z něj.“

„Víc partnerů vyžaduje mnohem víc pozornosti, ale přináší zase víc zajímavých vztahů.“

„Bylo těžké splnit zadání – propojit vztah k prostoru se vztahem partnerům.“

„Fáze hledání nápadu naši skupinu rozdělovala.“

Přichází teorie zajíců: prvním zajícem, kterého chytáte, je vaše tělo, jeho probuzení, uvědomění, rozzáření. Druhým je partner, se kterým se dostáváte do kontaktu a snažíte se ho vnímat. Třetím je prostor kolem vás. Pak přibíhají další zajíci – udržení vztahů, téma, dynamika... a čím víc je zajíců na poli, tím těžší je všechny uhlídat.

A další moudro: Jakmile jste rezignovali na složitost světa a vztahů, dostali jste se k elementárnosti jednání v důvěrně známém mikrosvětě, a v tu chvíli mezi vámi vznikaly téměř geniální záblesky hry a tvořivosti. Ty nejjednodušší věci jsou nejvíce osvobozující, tvořivé a barevné... Čím jste konkrétnější, tím jste svobodnější.

Čas vás omezuje v tom, abyste se dostali do určité vrstvy vnímání, a v ní se zpřesnili a zkonkretizovali...

Seminář B je plný pohybu a přece se v něm hodně mluví a hledá to, co je ukryto za slovy a za pohybem. Z inspirace hudbou vznikají etudy, které se společnou reflexí brousí a posouvají. Možná dojdou k představení, ale to je jen jedním z výsledků semináře. Protože tím podstatným je především setkání lidí, pohybu a prostoru.

Petra

P.S.: Nedá mi to, abych se nezmínila o neobyčejné statečnosti seminaristů i lektorů této skupiny, protože polární chlad jejich místnosti mě přinutil k předčasnému ústupu a další hodině rozmrazování na sluníčku.

SEDLI JSME SI S...

EVOU POLZEROVOU A VÁCLAVEM KLEMENSEM

Už jste spolu vedli nějaký seminář?

EP: Ne. Dlouho se o tom mluvilo, ale Vašek vždycky režíroval, a tak se to povedlo až teď.

Co vás baví na tom dělat dohromady?

VK: Tenhle seminář je postaven tak zvláštně, že se mi pořád ještě ozřejmuje, že to je vlastně dramaturgicko-režijní seminář, ve kterém hlavní slovo by měl mít pohyb. Je to kombinace, která vyžaduje jak přístup k tělu a osvobození těla, ve smyslu toho, že tělo je schopno způsobem velmi otevřeným sdělovat, tak z druhé strany také reflexi, strukturování věcí do nějaké výpovědi. V tom mě ta naše kombinace vyhovuje. Hlavní těžiště Evino je ve vlastním pohybu, který z těla vychází, já jsem to oko zvenku, které se tomu snaží dělat reflexi, vést ke strukturovanější výpovědi, k inscenaci.

EP: A taky je dobře, že v názoru na divadlo nejsme v kontrastu. Vidíme společnou cestu, potkáváme se názorově.

Překvapili vás v něčem vaši seminaristi?

EP: Že jsou spontánní, úžasné se naladili a dobře se s nimi dělá.

VK: Dělal jsem si velké obavy z toho, jak postupně přicházeli teprve druhý den, třetí den a teprve dneska se seminář zcela naplnil. Takže jsem měl hrozné obavy z toho, že vstup nových členů bude působit cizorodě, ale skupina je tak rychle akceptovala a oni tak rychle přijali klima skupiny, že mě to moc překvapilo a potěšilo.

EP: Určitě jsme se tím dost zalamovali. Jak napojit další práci, aby bylo vůbec možné vstřebat nové lidi. Protože pro ně je to obtížné, pro skupinu je to obtížné, a pochopitelně hlavně pro nás, když už se něco udělalo, někdy jsme se posunuli a do toho přijdou další noví lidi.

Máte pocit, že za tu dobu, kdy se věnujete dětskému divadlu, pohybu a divadlu obecně, v něm dochází k nějakému posunu?

EP: Mám pocit, jako by se vše nějak vařilo ve velkém hrnci a obracelo v něm. Teď to vidíme z jedné strany, pak se to malinko otočí a uvidíme druhou stranu. Ale myslím, že je to vždycky osobností vedoucího souboru, protože ten dává svůj otisk a tím jsou ty děti a to, co nám prezentují. A pak pochopitelně je důležitá jeho schopnost dělat divadlo z pozice režisérské a schopnosti, které má, kam až je schopen dojít.

VK: Já nevím. Netroufám si moc o tom mluvit. Ale tak, jako společnost udělala velký kus proměny, tak v tomhle vidím úkol dramatické výchovy: aby se v čase taky posunula. Aby v tom, co se s dětmi dělá, fungovala v čase teď, v tom, co se teď žije. Mám pocit, že se to v dramatické výchově někde zastavilo. Ale není to zastavení, které bychom si neuvědomovali, naopak, dějí se pokusy jít na to tak, aby to byla dramatická výchova teď a tady, ale pro mě se je nepodařilo objevit, prolomit... Recept na to ale neznám...

EV: Myslím si, že podněty, které dostávají vedoucí souborů, je mnoho. Je tady zázemí, které jim dává podněty a snaží se vzdělávat. Ale je zase na každém z nich, nakolik je schopen vstřebat nové podněty a malinko překročit vlastní stín. Nakolik se uzavře a je schopen to nové zpracovat. Přijímáme lehce, ale to neznamená, že jsme schopni pak přijaté vydat. Protože je třeba to přetavit a přetlumočit. A myslím si, že jak je ten vývoj prudký, tak asi jakoby bychom nestačili té rychlosti, aby se věci pak přetavily a už aby se to projevilo. Ale všechno to je o lidech, o jejich ochotě věc kus po kuse posouvat.

Je něco, co vás letos překvapilo v Trutnově?

VK: Mě překvapili automobilisté, kteří jsou nebyvale disciplinovaní a ve vztahu k chodcům ohleduplní.

EP: Že ta přehlídka báječně funguje, že u vesla jsou pořád zapálení lidé, kteří ta kola roztácejí a že je tady hodně mladých lidí, kteří se chtějí do věcí zapojovat. Zjišťuju, že je tu invaze mladých a to je dobrá zpráva, protože jejich vidění a jejich chuť se vzdělávat se zúročí tím, že až budou dělat s dětmi, budou na startu dál, než byli dnešní vedoucí.

Kdybyste byli drak, jaký byste byli?

VK: Já to vím. Já bych byl nestandardní drak, co má dvě hlavy.

Redakce: Čili saň?

VK: Ta má dvě hlavy? Ale já bych byl drak. Nestandardní.

EP: Já bych taky byla drak se spoustou hlav jako paprsky kolem těla. A ty hlavy se smějí a zubí na lidi, aby se nemračili, byli k sobě slušní a měli radost.

Petra

ŘEKLI O SEMINÁŘI B

Jitka: Jsem spokojená. Snažím se překonávat své osobní problémy s kontaktními záležitostmi, abych nenarušovala práci, protože vím, že to pak hodně využiju v práci s dětmi. Takže jsem za ně ráda. Běžnější je asi vytvářet situace ze slovního zadání. Tady vznikají situace od pohybových impulsů, a to mě zajímá.

Káča: Bonusem je spojení pohybu a režie (takové „dva v jednom“). Líbí se mi varianty různých námětů, že to pítváme, že v tom objevujeme nové věci, díváme se na to z různých úhlů pohledů, což je důležité pro moji práci s dětmi.

Zdeněk: První dva dny byly pozvolné, dynamika třetího dne mi vyhovuje.

Tereza: Přišla jsem sem objevovat nové rozměry sebe sama skrze pohyb a získávat další impulsy, protože pohyb je mi hodně blízký. Bohužel zatím děláme věci, které mě nikam neposouvají. Ubrala bych reflexi. Lektorů si ale vážím, mám k nim respekt, a myslím si, že vědí, kam to chtějí vést.

Hedvika: Obohacující pro mě je jít od pohybu k jevištnímu vyjádření, což je obrácený postup, než na jaký jsem zvyklá.

Daniela: Vyhovovalo by mi, kdybychom se více soustředili na jednu věc a tu nahlédli z různých úhlů. Díky zážitkům v semináři se mi začalo stýskat po výrazovém tanci, který jsem před časem opustila.

Dana: Já se dozvídám všechno nové. Přechází na mě absolutně pozitivní energie. Je to nenucené, hodně svobodné, člověk se může svobodně rozhodovat a přesto si myslím, že lektori definují dost jasně, co od nás požadují. Je moc příjemné, že v mém věku mě ti mladší přijímají.

Veronika: Spokojená, líbí se mi, obohacuje mě. Výhrady nemám.

Zdena: Rozhodně bych chtěla poděkovat lektorům, jsou úžasní. Nemám strach, že bych udělala něco špatně. Atmosféra je hodně otevřená. Hodně oceňuji práci na vlastním těle a v komunikaci s druhými prostřednictvím těla.

Iřina: Určitě jsem se rozhodla dobře. Sledovat cesty, jak se od pohybu dostáváme k dramatické situaci a tu potom na základě zpětné vazby od ostatních rozvíjíme a zpřesňujeme, mě moc baví. shromáždila Iřina

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

JAROSLAV PROVAZNÍK

Tvůřím procesem se snažím, aby se Kašpárek stal aktivním a tvořivým člověkem.

VIDĚLI JSME

HOLČÍČKA ZLATÁ

ŽIVOT JE SEN

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ ANEB TĚŽKÝ OSUD POCTIVÉHO ANGLICKÉHO STRAŠIDLA

RECENZE LEKTORSKÉHO SBORU NA PONDĚLNÍ PŘEDSTAVENÍ

HOLČIČKA ZLATÁ

Soubor LDO ZUŠ Valašské Meziříčí (vedoucí B. Plesníková) si povídku Astrid Lindgrenové vybral proto, že děti oslovilo téma. Ukazuje dětství nejen v růžových barvách, ale jako období, které může být stresující.

Od samého začátku inscenace nasadí herci vážný až existencionální způsob sdělování. A to jak v dialogu postav, tak ve vypravěčských partech – což vnáší do inscenace monotónnost, stejnou důležitost všemu vyřčenému a zároveň ubírá vyznění jednotlivým situacím. Tím pádem dění na jevišti negraduje a nespěje k jasnému konci. Z lineárnosti vedení příběhu vystoupí snový obraz jízdy na kole. Divák pak jen zalutuje, že podobných obrazů není v inscenaci více.

Přes určitou zatěžkanost je na dětských hercích patrné, že příběh i téma přijali, věří mu a mají velkou snahu jen sdělit divákům.

Hana Galetková a Zuzana Jirsová

ŽIVOT JE SEN

Nie, nebude reč o klasické španielskej dráme, ale o hre Magdaleny Frydrychovej a inscenácii Marcely Kovaříkové inšpirovanej rozprávkami Hansa Christiana Andersena. O hre, ktorej témou je samota a izolovanosť žiakov jednej triedy a ich „prerod“ ku kontaktu, empatii a spoluúčasti.

V inscenácii sú prítomné dve podoby divadelnej cesty k tomuto ušľachtilému cieľu. Jedna je cesta citovosti až sentimentalitu, realistických – ba neraz až romanticky „nadenených“ – výrazových prostriedkov; druhá sa vyznačuje hereckou štylizáciou, vecnosťou, inteligentnou iróniou a humorom. Ako sme sa presvedčili na dvoch predstaveniach (dopoludnia pre mladšie a popoludní pre dospeléjšie obecnosť), obe cesty smerovali k srdciam i k rozumu divákov, ibaže niektorým z nich väčšmi otriaskli srdcom a iným viac podráždili šedú kôru mozgovú. Niektorý vyronil slzu, iný pohol rozumom.

Tých prvých dojala materská láska, klíčiace prvé zaľúbenia, smútok za zosnulým otcom; tých druhých pobavilo chatovanie „Jepice“ s „Malou mořskou vílou“, „pablbské“ hlásenie školského rozhlasu, útrapy poslušnej žiačky, ktorú matka donútila do úmoru trénovať ázijské bojové umenia.

Inscenácia je skomponovaná z obrazov, kde sa striedajú dve prostredia, dva rozličné svety: reálne prostredie školy a ireálny svet snov. Rozprávkových snov. Súvislosti, napätia a konflikty týchto dvoch protikladných svetov vytvárajú vzájomné iskanie a paradoxy „dvojitého“ života, ktorý všetci dôverne poznáme; veď všetci sme predsa niekedy chodili – alebo ešte aj chodíme – do školy. A to je aj dôvod, kvôli ktorému obidve predstavenia – dopoludňajšie i popoludňajšie – diváci prijali s takým srdečným potleskom.

Takže výhrady, ktoré sme my starí kozáci a kozáčky, nanominovaní do odbornej poroty, vyslovili na včerajšom stretnutí s tvorcami i publikom, môžu byť tvorcom vlastne ukradnuté. Ale neboli, keďže sme ich – aspoň dúfam – vyslovili v dobrej vôli a s rešpektom k výsledku ich práce. A oni ich aj tak prijali.

Napokon názov inscenácie súboru Temperka z Trínca je lakonický: Život je sen. A sen môže byť – ako dobre vieme – krásny i úzkostný. Temperka ich vo svojej inscenácii zmiešala dovedna, tak ako ich dovedna miešajú životy nás všetkých.

Martin Porubjak

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ ANEB TĚŽKÝ OSUD POCTIVÉHO ANGLICKÉHO STRAŠIDLA

Když se soubor ze Sobotky rozhodl pustit se do Wildeova *Strašidla cantervillského*, šel do tohoto úkolu – jak nám prozradili členové souboru – s velkou chutí (která je ostatně na jejich představení znát). Netrvalo dlouho a pochopili, že to není tak jednoduché, jak se na první pohled zdálo. Na *Strašidle* je lákala grotesknost tohoto vyprávění, ale právě tak je přitahovala tajemná atmosféra a určitá „lyričnost“ (jak se doslova vyjádřili) této povídky.

Obě polohy jsou v inscenaci přítomné. Jenže ve výsledku se je nepodařilo propojit, a tak se divadelní tvar láme do dvou zánrově odlišných částí. První část (do prvního střetu se strašidlem, tedy do scény s Washingtonem Otisem) se pohybuje více méně v řádu grotesky. Druhá část tento žánr prakticky opustí a ocitáme se plus minus v hororu.

Na groteskní část našel soubor a jeho vedoucí adekvátní a divadelně působivé prostředky: děj člení na drobné a přesně vypointované scény-obrazy (a zdařile přitom využívá strohé ohlašování pořadí jednotlivých obrazů a jejich názvů), kostýmy jsou černo-bílé, figury ostře konturované, promluvy redukovány na minimum, pohybová stylizace se někde inspirovala dokonce němou groteskou – viz jízdu autem.

Problémy nastávají v druhé části, která je jak v textové složce (dramatizaci), tak v režijní koncepci a herecké složce nedořešená: Vysvobození strašidla je nepřehledné, protože je jeho příběh tak zredukován, že není na čem vybudovat dějovou linku. Citelně tu chybí důsledné vedení postavy Virginie a jejího vztahu ke strašidlu. S tím přímo souvisí místy rozpačité hraní dvojčat (jejich „zlobení“ a provokování chybí konkretizace, je to jen obecné „blbnutí“ a vyrábění chaosu a řevu) a také strašidla, které buď opakuje stále stejný, jednostranný způsob strašení (hučení, křičení a shazování židlí), nebo se propadá do nepatřičné jakobypsychologizace.

Přes všechny tyto výhrady nebo otazníky jde o inscenaci, která má nepopiratelné kvality a svědčí o dobré a soustavné práci vedoucí.

Jaroslav Provazník

Holčička zlatá

Život je sen

Strašidlo cantervillské

SOUTĚŽILI S NÁMI...

Vítězem dnešní soutěže se stal rovnou celý divadelní soubor Bábinec z Uherského Hradiště.

Správná odpověď: jedná se o značku na začátku cyklostezky u mostu a kina Vesmír.

Opět vás za odměnu zveme na noční směnu do redakce a zázračný čaj Životabudič! Kdo neochutnal, neoceňuje krásu života!

VČERA JSME SI VŠIMLI...

čtenářů

ZÁZNAM Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Holčička zlatá

Děti v diskusi ocenily hereckou práci a její procítěnost. Líbily se jim scénografické nápady a ztvárnění situace - jízda na kole. Díky kostýmu a použití kostýmového znaku se dobře orientovaly v postavách. Ocenily práci se světlem (bouřka) a využití hudebních nástrojů přímo na jevišti (déšť). Tématem pro ně byl útlak Evy, příběh jim připadal aktuální a ze života. Postrádaly zápletku a rozuzlení děje. Přímou konstatovaly: „Tety škodí, škodí, škodí, a pak je konec“. Diváci očekávali, že se příběh bude vyvíjet dál, závěrečnou situaci nevnímali jako tečku příběhu, pointu. Zvolený text jim nepřipadal zajímavý a scény zdlouhavé. Necháпали, proč tvůrci použili tolik vyprávěčů a těžko se v nich orientovali.

Život je sen

Diváci ocenili sdělení hry – každý se chová v kolektivu jinak, než jaký je ve skutečnosti a co prožívá uvnitř. Ústřední postavou pro ně byla „ošklivá holka“, která jako jediná postava prošla proměnou a stala se z ní labuť či baletka. Líbily se jim herecké výkony všech účinkujících, ztvárnění jednotlivých postav. Především vyzdvihovali situaci s babičkou. Oceňovali vtipné momenty, např. hlášení z ampliónu a jeho pohybovou ilustraci. Zmínili, že situace chat je nejen komická, ale i odpovídající věku postav. Diváci nechápali důvody zasnění jednotlivých postav. Zároveň neporozuměli, zda-li se jedná o sny, vzpomínky či budoucnost (že se jedná o sny, usuzovali někteří jen z názvu představení). Kromě jednoho diváka nikoho nenapadlo propojení snů s Andersonovými pohádkami. Všimli si pouze podobnosti jedné ze situací s pohádkou Sněhová královna, domnívali se však, že je tato souvislost čistě náhodná. Necháпали, proč sen jedné z postav v příběhu chyběl, pokládali to za nedostatek představení.

Strašidlo Cantervillské aneb těžký osud poctivého anglického strašidla

Diváci se orientovali v příběhu, který jim připadal vtipný. Scéna s automobilem jim přišla přesná jak po stránce pohybové, tak po stránce výtvarné. Za velmi komické považovali výstupy strašidla a jeho ztvárnění. Bavila je nemotornost a neschopnost strašidla vykonávat svou povinnost (strašit). Zpočátku se neorientovali v některých postavách, především epizodních (majitelka zámku, služka, tajemné postavy v tmavých přípláštích). Horlivě se diskutovalo, co tajemné postavy v přípláštích znamenají a jaký je jejich význam v příběhu. Na tuto otázku nevěděl jednoznačnou odpověď ani sám soubor – označovali je za svědomí, duchy mrtvých obětí či jakousi duši Nadsílu. Postavy se v předloze nevyskytují, soubor si je sám vytvořil jako doplněk inscenace podporující magičnost příběhu. Nepochopená divákům zůstala i scéna s kokrháním, nevěděli, jak se v této situaci nachomýtla postava holčičky a proč kokrhala. Pochopení její motivace k záchraně strašidla jim ale nečinilo žádné potíže. Diváci konstatovali, že některým hercům nebylo často rozumět, mluvili potichu a špatně artikulovali.

Názory lektorského sboru a účastníků dětského diskusního klubu se dnes nejvíce lišily při reflexi představení Holčička zlatá. Děti pozitivně hodnotily hereckou práci a oceňovaly její velkou procítěnost. Pro lektorský sbor se naopak stal herecký projev ve snaze sdělit téma neúměrně zatěžkaný.

Zdeňka, Petr a Miloš

ZÁZNAM Z OTEVŘENÉHO DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

V Malém sále Národního domu bylo na začátku otevřeného diskusního klubu 11 natěšených členů různých souborů. Většina z nich byla na diskusním už včera, nováčky se přizpůsobili. Začalo se v kruhu – vyměnili se ti, kteří měli stříbrné boty (1), pak ti, kteří mají stejné kalhoty (2) a pak ti, kteří viděli všechna 3 představení (13 – tedy chvíli to vypadalo, že jeden člen se vyměnit nemůže, protože viděl je 21/2 představení, ale nakonec se ukázalo, že pro debatu to stačí). A pak to začalo...

Holčička zlatá

Nejdříve byla vytvořena škála soch s výrazy, které odpovídaly síle pocitu z představení. Každá socha přidala větu: Úžasný. Super. Dobrý nápad. Docela zajímavé, ale bylo to dlouhé. Normál. Nevím, co si o tom mám myslet. Nepochopila jsem to.

Takže bylo jasné, že představení má své zastánce i odpůrce.

Čtyři skupiny pak znázorňovaly děj představení na proužku papíru. Skládaly, mačkaly, trhaly a modelovaly.

V rámci výstavy vytvořených papírových děl došlo na pojmenovávání důležitých částí děje, debatu o kladech a rezervách představení. Nejvíce se mluvilo o dvou věcech – o krásném obrazu vysněného kola a o závěru představení. Většině seminaristů se zdálo, že holčička by závěrečnou větu prostě nemohla říct. Navrhli aby dala najevo svůj názor jen pytlíkem moučky hozeným na stůl – bez poslední věty. Dále děti ocenily práci s panenkou, celkovou něžnost představení, zapojení zvuku do vyprávění a také to, že představení otevírá důležité téma – starosti a trápení a dětí. Alternativní názvy představení: Nenávist. Sama mezi svýma.

Přesně v okamžiku, kdy byla ukončena rozprava k první inscenaci, se otevřely dveře a přišlo dalších 14 zájemců o debatu. Představili se, krátce seznámili s pravidly debaty a ponořili se do přemýšlení nad druhou inscenací.

Život je sen

Nejdříve byly navrženy alternativní názvy: Volná hodina, Sny, Jaký jsme uvnitř, Vysněný život.

Pak si všichni vybavili postavy, do prostoru byly umístěno 9 židlí, ty byly pojmenovány podle postav a skupinky vzniklé kolem nich modelovaly sochu postavy a do úst jim vkládaly věty, které je charakterizovaly. Každá postava se představila: Jsem malá mořská víla a plácám se na suchu. Maminka mě nutí v tom chodit. To je nuda! To je stejně pro Tebe. Milu-

ju zmrzlinu. Otazník a trojitý smajlík. Na světě by měl být mír a klid...

Každý se pak přesunul k židli symbolizující postavu, kterou by si chtěl v představení zahrát. Všichni řekli, proč by zvolenou postavu chtěli hrát: Chci si zahrát kluka s lístky do kina. Zajímá mě pohled kluka na lásku... Někteří si ale zahrát v představení nechtěli, připadalo jim dětské.

Každá postava byla spojena s nějakým příběhem. Znáte je? Většina ne, jedné dívce připomnělo představení Malou mořskou vílu a další Ošklivé káčátko. Souvislost pohádek s příběhy dětí ze školy nehledali a neuvědomovali si. Když lektorky připomněly jméno H. Ch. Andersena, vzpomněli si někteří, že vlastně knížku četli. Za vhodné považovali nabídnout tyto pohádky malým dětem.

Po několika rychlých přesunech přes kruh – od: ti, koho bolí nohy až po: ti, kdo záj předlohu – došlo na poslední představení pondělního bloku.

Strašidlo Cantervillské aneb Těžký osud poutivého anglického strašidla

Opět se začalo pocitovou osou se sochami a jednou větou: Velmi zábavný. Docela dobrý. Unavující, ale zajímavý. Nepochopil jsem, ale šlo to.

Následovaly fotografie na plakát na toto představení, který by zaujal. Byla na nich modlící se Virginie, dva obrazy – na jednom Nestrašidelné strašidlo a na druhém Pomocná ruka Virginie.

Na otázku Jak byste pojmenovali problémy představení, kdybyste měli na vyjádření jen 20 vteřin? Chyběla návaznost. Jen opakované neúspěchy strašidla. Ne moc velký konflikt. Malé napětí.

Pak byla možnost rozvést některé myšlenky hlouběji. Opět se ukázalo, že představení má obhájce i odpůrce: Mně se líbilo, že strašidlo postupně sláblo. Ztrácelo energii. To se mi hodně líbilo. Proto tam byly ty opakované neúspěchy ve strašení.

V závěru byly pojmenovávány klady představení: Líbila se mi práce se svíčkou. Pěkně vystihli, že je to v minulosti. Pěkný byl nástup zespodu. Líbilo se mi strašidlo a jeho líčení. Herecké výkony byly dobré. Virginie byla nejmenší a bylo ji nejlépe slyšet.

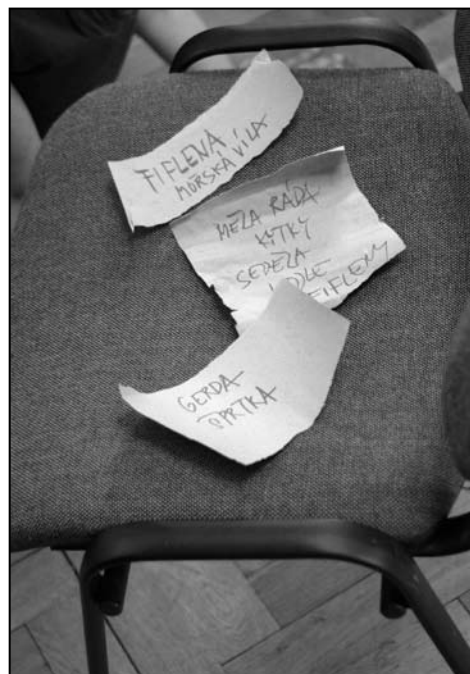
V závěru otevřeného semináře došlo ke dvěma zajímavým rozmluvám. První bylo na téma – pomluvy a rozpory. Kdy pomlouváme? Ale lektorky měly pohotově odpovědi a připomněly, že mluvením o představeních se hodně učíme. Zjišťujeme, že každý má jiný pohled na stejnou věc. Divadlo vnímáme každý jinak. Je důležité si to uvědomovat. Pomluva je ale podávání nepravdivé informace za zády druhého člověka s cílem ublížit. Při rozbořech nepomlouváme.

Druhým tématem byla obava, že v semináři pro děti hrající v určitý den nebude dost diváků, kteří viděli všechna představení. Nevíc není úplně ideální poměr mezi menšími a většími dětmi. To je sice pravda, ale tento seminář také zprostředkovává názory lektorského sboru na představení. A to je důležité. Každý má navíc možnost oslovit další diváky, se kterými se při přehlídce seznámil. Určitě mu oslovený rád řekne svůj názor. Stejně jako všichni přítomní.

Pak nastal úprk na večeri, protože se ukázalo, že se seminář o dvacet minut protáhl.

plakát k představení Strašidlo Cantervillské

postav v představení Život je sen

plakát k představení Strašidlo Cantervillské

Iva

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

TOMÁŠ VOLKMER

Čert se svou pravou identitu snaží zpočátku před okolím úzkostlivě tajit.

SEMINÁŘ O INSCENACÍCH 3. BLOKU

Holčička zlatá (LDO ZUŠ Valašské Meziříčí)

Postavy byly jasné a srozumitelné. Hlavně tedy vzhledem k začátku, kdy se vysvětlilo jednoduchým způsobem, kdo koho bude hrát. Práce s panenkou fungovala skvěle. Je dobrý nápad, že zlá sestřenice není malá užalovaná holčička, ale funguje jako rovnocenný partner obou dospělých postav v utlačování hlavní postavy. Jako výborný nápad všem přišel obraz s kolem - krásný obraz touhy kontra utlačování. Škoda jen, že podobných scén nebylo víc. Ocenil se rozdělovací prvek mezi vypravěčským a hereckým jednáním, jímž byla hlavní mluva. Mezi mluvou vypravěčů a mluvou v roli byl jasný rozdíl. Na druhou stranu zas moc nefungovaly zástupné kostýmy jako mezníky vyprávění a hraní. Nepracovalo se s nimi striktně, takže se občas stávalo, že vypravěč měl stále na hlavě čepici atd. Dlouho se řešil problém způsobu sdělení příběhu. Účastníkům semináře se zdálo, že celou inscenaci přikryla tragická deka, která neumožňovala odlehčení příběhu a ani případnou gradaci. Možná by lépe fungovalo, kdyby tragédie příběhu byla divákům předkládána postupně. Lépe by pak vyzněl i konec, který ve shlédnuté podobě diváka spíše odtáhl, než vtáhl. Dále se řešila zjevná přemíra kultivace mluvního projevu. Tím, že protagonisté chtěli vyjádřit sílu příběhu, často zdůrazňovali mnoho slov, které bylo zbytečné zdůraznit, a tím pádem často rozsekávali text, vytvářely se nadbytečné pauzy („Utírat. Nádobí. Je přece taková otrava.“). Celkový dojem ale byl pozitivní, představení, pokud se upraví stále tragedizování příběhu, má nakročeno určitě správným směrem.

Život je sen (Temperka, ZUŠ Třinec)

Děti jsou opravdu velmi dobře vybavené. Jak divadelně, tak pohybově. V představení jasně věděly, co hrají, byly plně soustředěné na hru, bylo vidět, že je představení baví. Výborně fungovaly určité stylizace ve snech (rozhlas, ICQ chat). Pochválilo se adekvátní téma inscenace, a to touhy a sny normálních dětí. Účastníci semináře řešili délku představení. Na druhou stranu ale chápali, že všichni protagonisté potřebovali mít tu „svou“ část. Proč ale pak jedna jediná postava neměla svou touhu? Také se řešil problém nastolení klíče k inscenaci. První scéna totiž byla napůl realisticky hraná, napůl stylizovaná. Divák tedy byl zmaten a nevěděl, jak má k představení přistoupit. To se ale samozřejmě postupem času ustálilo. Ohledně snů a tužeb bylo vzneseno mnoho dotazů a sporů. Někomu přišlo, že červená světla byla až moc agresivní. Někomu nebylo plně jasné, proč se zrovna určitá postava dostává do svého snového světa. Proč teď, proč ona? Na konci představení se vlastně vyřeší jen téma postavy baletky. Účastníci nechápali, proč byla vybrána právě ona, které se vyřeší problém, a proč ostatním postavám zůstal konec otevřený. Někdy se zdálo herectví protagonistů až moc sentimentální. Pravděpodobně to bylo způsobeno tím, že samotná předloha byla poměrně sentimentální, a herci pak ve svém ponoření do tvorby inscenace nedokázali už dostatečně „odstoupit“ od samotné inscenace. Jak už jsem ale psal, je to neskutečně vybavený soubor a bylo opravdu potěšení se na ně dívat, jak si užívají to, co hrají. Protože hrají velmi dobře.

Strašidlo Cantervillské aneb Těžký osud poctivého anglického strašidla (studio Šrámkova domu, MKS Sobotka)

Ocenila se předloha velmi dobře vybraná vzhledem k věku dětí. Vystavení strašidla přišlo mnoha lidem velmi dobré. Stejně tak výběr malé holčičky jako hrdinky, která chce pomoci Cantervillskému strašidlu. Otázkou bylo, kdo nebo co jsou postavy v kápích. Tuto otázku řešila asi polovina účastníků, druhá půlka jasně pochopila, že to jsou „ochránci“ světa smrti, kam by se mělo dostat samotné strašidlo. Podle některých nebylo představení sourodé v principu divadla. První část byla blížká grotesknímu žánru, po příjezdu do Cantervillského sídla se ale tento princip opustil a nastoupilo samotné zesměšňování strašidla. Nakonec se žánr ještě jednou změnil v poetické, filozofické pomáhání Virginie strašidlu ke své smrti. Objevil se názor, že dramaturgicky plně nefungovala motivace Virginie pomoci strašidlu. Nebylo viděna postupné narůstání sympatií se strašidlem. Také by se motivace Virginie k pomoci strašidlu mohla posílit tím, kdyby její sestry byly stejně staré jako ona. Více by ji mohly štítat, a ona by tak měla víc chuť udělat něco proti nim. Lektorský sbor se bavil přímo s protagonisty představení a musel uznat a velmi pochválit jejich profesionalitu, protože velmi pozorně naslouchali rady, které by mohly inscenaci zlepšit, byli velmi zasvěceni do všech složek představení a vůbec, jsou to prostě skvělí lidé.

Na bavení se o společném tématu tohoto bloku už nezbyl skoro žádný čas, takže se alespoň pojmenovala témata, která by mohla být společná pro všechna tři představení:

Míra funkcionality a sentimentality.

Volba a respektování žánru.

Jonáš

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2009

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K ÚTERNÍM PŘEDSTAVENÍM

KOKOMÁ KOMÁ

Šli červotoči do houslí

Šli červotoči do houslí
pěkně se do nich zakousli,
a po náročné rozcvičce
se pustili i do smyčce...

Pod naší lípou

Pod naší lípou
mravenci štipou.
Hlavně ti zrzaví –
štipou a nezdraví!

Jo, to ti černí,
ti jsou mi věrní:
Prolezou vous,
udělej kous,

řeknou jen:
„Dobrý den.“
Ale aspoň zdraví,
ne jak ti zrzaví.

Netopýři

Je to možné – myš a letí!
Podívejte – druhá, třetí!
To se kočka nenají,
když teď myši létají!

Napůl ptáci, napůl myši,
někdo o nich nerad slyší.
Nám jsou jenom pro legraci –
napůl myši, napůl ptáci

Já mám koně

Já mám koně,
vraný koně,
šplhají mi
na jabloně,
na hruškoně,
na švestkoně,
až se trochu
bojím o ně.

Už to celý svět ví,
hrůzou oněmí:
řehtají se z větví,
jsou to koně mí!

Sova

Co to houká v nočním lese?
Že by tudy jezdil vlak?
To není vlak, nebojte se,
to je sova, noční pták.

Každou noc, když les se ztiší,
přijde na ni hrozný hlad,

létá tmou a loví myši,
které ještě nešly spát.

Jestli ten hlas v nočním lese
někdy uslyšíte znova,
milé děti, nebojte se,
povídám, že je to sova.

Slon

Mně se nejvíc líbí slon,
chtěl bych mít nos jako on.
Nosil bych ho omotaný kolem těla,
celá naše třída by mi záviděla.

Prostě bych se jednou rád stal slonem,
jenomže to nepůjde tak honem.
Nebude to lehké, já to vím,
pro začátek aspoň hodně jím!

Komáři

Komáři
slétli se k oltáři,
lezou po tváři
panu faráři,
ale nebudnou
v tuto chvíli nevhodnou,
nejsou tak podlí,
vidí, že se modlí.

Lev

Když se zebra s tygrem
hádá o proužky,
když se válčí o trůn
mezi papoušky,
když si kapr brousí
na bělici zub,
když se slavík začne
chovat jako sup –
chce to pevnou ruku,
jinak teče krev.
Chce to zkrátka krále,
a tím je hroch.
Vlastně lev,
jak ví každý hoch.

Jiří Dědeček: Šli červotoči do houslí, Albatros, Praha 2001

JE TO NAPROSTO JISTĚ

„Stala se hrozná věc!“ řekla slepice - řekla to na protilehlém konci vesnice, než se to vůbec přihodilo. „Stala se hrozná věc v počestném kurníku! Netroufám si ani dnes sama spát. Jak je dobře, že je nás na hradě tolik pohromadě!“ - A pak se dala do vypravování, až ostatním slepicím peří vstávalo a kohoutovi spadl hřebínek. Je to naprosto jisté!

Ale začněme od počátku a ten se udal v kurníku na druhém konci vesnice. Slunce zapadalo a slepice vylétaly na hrad. Jedna z nich - měla bílé peří a krátké nohy, kladla svá naplánovaná vejce a byla, jako slepice, po všech stránkách úctyhodná -, když se octla na hradě, prohrábla si zobákem peří a utrousila při tom peříčko.

„Vida ho!“ řekla. „Čím více si škubu peří, tím jsem krásnější!“ Řekla to v žertu, protože byla veselou kopou mezi slepicemi, ačkoli jinak, jak jsme již řekli, byla velmi úctyhodná. A pak usnula.

Kolem dokola bylo tma; slepice seděly jedna vedle druhé. Ta, jež seděla u naší slepice nejbliž, nespala: slyšela a neslyšela, tak jak je to na tomto světě nejlepší, chceš-li žít v klidu a pokoji. Ale své druhé sousedce musila přece jen říci: „Slyšelas, co tu bylo řečeno? Já nikoho nejmenuji, ale jistá slepice se chce oškubat, aby prý byla hezká! Kdybych byla kohout, pohrdala bych jí!“

Přímo nad slepicemi seděla sova se svým sovákem a sůvičkami. V téhle rodině mají velmi tenké uši: slyšeli každické slovo, které sousedka slepice řekla; zakouleli očima a soví máma rychle zamávala křídly: „Jen to neposlouchejte! - Ale jistě jste slyšeli, co povídali? Slyšela jsem to na vlastní uši - člověk mnoho uslyší, nežli mu upadnou! Jedna ze slepic zapomněla do té míry, co se pro slepici sluší a patří, že si oškubává všechno peří a nechává kohouta dívat se na to!“

„Prenez garde aux enfants!“ napomínal otec sovák. „To není nic pro děti!“

„Povím to jen sově odnaproti! Je taková úctyhodná v společenských stycích.“ A sova odletěla.

„Hú - hú! Uhú!“ houkaly pak obě, a rovnou holubům do sousedova holubníku. Slyšeli

jste to! Slyšeli jste to! Uhú! Jedna slepice si oškubala kvůli kohoutovi všechno peří! Jistě zmrzne, jestli už vůbec nezmrzla, uhú!“

„Kdepak? Kdepak?“ vrkali holubi.

„V sousedovic dvoře! Viděla jsem to takřka na vlastní oči! Nedá se to skoro ani vypravovat! Ale je to naprosto jisté!“

„Věřím, věřím - na slovo!“ ujišťovali holubi a vrkali dolů do kurníku: „Jedna slepice - říká se také, že jsou dvě! - oškubaly si všechno peří, jen aby nevypadaly jako ostatní a vzbudily kohoutovu pozornost. Je to však odvážná hra, můžeš se snadno nachladit, uhnat si horečku a umřít, a jsou teď už obě v Pánu!“

„Probuďte se! Probuďte se!“ zakokrhál kohout a vyletěl na plot. Oči sotva ještě držel, ale přesto kokrhál: „Tři slepice zahynuly z nešťastné lásky ke kohoutovi! Oškubaly si všecičko peří! Je to ošklivá historie, nechci si ji nechat pro sebe, dejte to dál!“

„Dejte to dál!“ pištěli netopýři a slepice kdákaly a kohouti kokrhali: „Dejte to dál! Dejte to dál!“

A tak putoval onen příběh od kurníku ke kurníku a vrátil se na konec tam, odkud vlastně vyšel.

„Pět slepic,“ znělo to teď, „oškubalo si všecinko peří, aby ukázaly, která z nich se nejvíc zhubla milostným soužením pro kohouta, a pak se navzájem do krve uklovaly, až zůstaly ležet mrtvé, k velké hanbě a ostudě své rodiny a k velké ztrátě pro majitele!“

Slepice, která utrousila ono jediné volné peříčko, nepoznala v tom ovšem vlastní případ, a ježto byla úctyhodnou slepicí, prohlásila: „Pohrdám těmi slepicemi! Ale je takových víc! Podobnou věc ovšem nelze přejít mlčením. Také já učiním, co je v mých silách, aby se to dostalo do novin - tak se to rozletí po celé zemi: to si ony slepice, a jejich rodina s nimi, opravdu zaslouží!“

A dostalo se to tedy do novin, bylo to vytištěno a je to naprosto jisté: že z jediné ho peříčka se může vyklubat pět slepic!

*H. Ch. Andersen: Pohádky a povídky I., přeložili O. Liška, B. Mencák, J. Rak, J. Vrtišová
Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1953*

HASTRMANÍ PRINCEZNIČKA

Byla jednou jedna hastrmaní princeznička. Šatečky měla z červenozlatých šupinek, pusinku růžovou a v malinkých ouškách náušničky. Moc jí to slušelo. Svůj pokojíček měla zařízený jako veliké akvárium plné bublinkové limonády. Spávala v postýlce ze sametového mechu a kolem ní rozkvétaly čajové růžičky, které vždycky zpívaly hastrmaní princeznicce tichounce před spaním:

Hajej, dadej, princezničko,

ať rozkvétá tvoje líčko,

až se ze snů probudíš,

přípluje princ - uvidíš.

A princeznička spala a sladce se ze snů usmívala...

A byl také jednou jeden drápavý kocour jménem Jolly Jocker. Že to byl náramný loupežník, to si snadno domyslíte. Měl zrzavé pidlifousy, vlhký a studený ňufák a hráskově zelená očiska. Na každé poště visel plakát s jeho fotkou.

Za dopadení

Nebezpečného

Jelly Rockera

Odměna

! jeden milión!

Ale Jolly Jocker se těm plakátům jen potěšené chechtal a za tmavých nocí je drápal na sto kusů. Potom šel vždycky dál a ukrutně falešným hlasem si zpíval tuhle píseň:

Kudy chodím, tudy slídím,

co schované, dobře vidím,

a co není hlídané,

to našinec ukradne.

Žárovky či z kola šrouby,

z dortů višně,

z octa houby.

Holubičku z holubníku,

z hodin velikou rafiku.

A ve spíži kvečeru

všechno dobré požeru,

smetanu i buřtíky,

karbenátky, preclíky.

Když mám břicho jako bečku,

slupnu ještě pět slanečků.

A pak zamknu - ztratím klíč,

jako zlý duch - honem pryč!

Jednoho krásného dne Jolly Jocker zahlédl okénkem v akváriu hastrmaní princezničku! Hned celý oživil, uši zkroutil do kornoutků, oči se mu rozsvítily jako dvě baterky a na pidlifousech mu s praskotem přesakovaly elektrické jiskřičky. Zamumlal si: Saffris! Ta by se mi hodila! Jak to zaslechly čajové růžičky, hned spustily křik: Jdeš pryč, ty zlý kocoure! Běž si chytnout nějakého potkana! To je tak něco pro tebe, a ne naše hezoulínka princeznička! Ale Jolly Jocker na ně křivě začužel a prskl: Buďte ticho, růžiska smraďoucí! A rozhlédl se kradačsky nalevo i napravo, jestli ho nikdo nevidí, také dozadu zašilhal a milou hastrmaní princezničku ukradl!

Ó jej! To byl poprask, to bylo křiku, to bylo shonu! Akvárium s bublinkovou limonádou prázdné, sametová postýlka opuštěná, z čajových růžiček nebylo možno dostat ani slova, jen pláčou a pláčou, novinové zprávy v černých rámečcích, na domech černé praporky a všichni si utírají slzičky do kapesníků a ptají se jeden druhého: Gdebag dě daše hastrbadí pridcezdíčka, ó gdebag dě? Protože z toho smutku všichni dostali velikou rýmu. Marné však bylo ptaní. Nikdo nevěděl, po hastrmaní princeznicce jako by se země slehla.

Když oznámili paní královně, že jí ukradli dceru, dostala hrozitánskou migrénu a chystala se dočista od žalu umřít. Pan král láteřil, bouchal pěstí do stolu a nechystal se udělat

nic chytřejšího než vypovědět válku sousednímu království. Jaké však bylo jejich zděšení, když jim přišel ranní poštou hrozitánsky nadrápaný korespondenční lístek:

Za vašu ceru chcu:

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2009

TEXTOVÉ PŘEDLOHY K ÚTERNÍM PŘEDSTAVENÍM

dva vagóny
turstyckýho
salámu!!!
ináč vašu polulanou
ceru usuším a rozemelu
na kýchací prášek!

Královna jako obvykle omdlela a král roztrhal nestydatý vyděračský lístek na marné kusy. Potom se rozplakal.

A v tu chvíli, kdy bylo nejhůř, někdo nesměle zaklepal, vstoupil a řekl: Promiňte, prosím, ale prý tu máte pro mě nějakou práci. Tak jsem přišel i se svojí stopovací rosníčkou, cheche! Jmenuji se Leo Pinkalinka, prosím, a jsem soukromý detektiv. I obživla královna a král zajásal: Ó, vítejte, mistře! Jedině vy nám můžete pomoci! Podaří-li se vám najít mou dceru a dopadnout toho, kdo se mi ji opovážil ukrást, dám vám, co budete chtít, a ještě něco pořádného k tomu! A hned ho vedl na místo činu.

Detektiv Leo Pinkalinka byl hotový s prohlídkou ihned. Všechno si prohlédl přes zvětšovací sklo a říkal si při tom pro sebe tajemně: Chm, chm! Potom dal všechno očichat rosníčke na provázku a pošeptal jí do ouška: Hledej! A už spolu tapkali po neviditelných stopách. Cesta to byla klikatá, plná ošidných zákrutů a tajných tunýlků. Ale Leo Pinkalinka a jeho stopovací rosníčka šli neomylně až k onomu hrůznému místu na zeměkouli.

Bylo to obrovské vrakoviště starých rour od kamen. Hotový labyrint. Tam stopy končily. Leo Pinkalinka si tedy vyhrnul rukávy a pustil stopovací rosníčku samu do rour. Ta v nich zmizela a chvíli bylo úplně ticho. Ale pojednou tajemné roury jako by ožily, hned tu a hned zase tam se z nich ozýval hřmot, ječení a dunění. Náhle z kteréési roury vyskočila rosníčka a táhla za sebou na provázku papírovou myš. Ihned sice vběhla do jiné roury, ale po papírové myši chňaply s falešným chechotem dvě drápvavé pracky! Na tuto chvíli čekal Leo Pinkalinka. Zcvakl na ně ocelová pouta a řekl: Ha! Jsi zatčen, sršatý darebo! A vyvlekl zločinného kocoura na světlo denní.

I dal se Jolly Jocker do skuhraní: Milost! Jde o omyl. Já jsem totiž načisto nevinnej a hodnej. Spím si tady a dejchám kytíčkovéj vzduch. Nic jiného ani neumím! A tu za nimi zakuňkala stopovací rosníčka: A copak je tohle? Aha? A držela v tlapkách starou plechovku od rajskeho protlaku a v ní plavala chudinka hastrmaní princeznička! - Jo tohle, cheche, přetvařoval se nestydatě kocour a kroutil ocasem, jen aby se z toho nějak vykroutil. - Ona mě stále přemlouvala, abych ji vzal s sebou, prej, Jokříčku můj milý... A tu vykřikla z plechovky hastrmaní princeznička: To je lež jako věž! Pořád mě strašil! Tu vytáhl Leo Pinkalinka zpod kabátu plácačku na mouchy a řekl: Ty jeden kradači ulhaný! A naplácal zlému kocourovi, až se z něj prášilo jako z rohožky.

Ach to bylo jáсотu a slávy! Hastrmaní princezničku odnesli domů v slavnostním průvodu. Potom byla vystrojena slavnostní hostina na oslavu slavného detektiva Lea Pinkalinky a jeho stopovací rosníčky. Jedli, pili, hodovali, vesele si zazpívali, a že se detektivovi Pinkalinkovi tuze líbila hastrmaní princeznička a hastrmaní princezničke zase slavný detektiv, koukalo z toho na svatbu. A tak se stala hastrmaní princeznička paní detektivovou Pinkalinkovou.

Na svatební cestu jim vysmolili proutěný košíček, naložili do něj vrchovatě dobrot a za krásného slunečního jitra v něm vypluli po řece na moře tři námořníci: ženich a nevěsta a stopovací rosníčka. Hudba hrála, praporky vesele vlály a jáсот nebral konce. Podivná lodička nabrala vítr do plachet a pomalu plula přes banánové moře k pomerančovým ostrovům a čokoládovým sopkám, které vždycky v poledne chrlí jahodovou zmrzlinu se šlehačkou.

A co se stalo s Jolly Jockerem? Inu, od hanby utekl do kteréhosi hlubokého černého lesa, udělal si tam šiškovou chaloupku a nechce už s nikým nic mít. Prý jsou všichni falešníci a ulhanci a kdovíco všechno.

Jenomže my víme moc dobře, jak to ve skutečnosti je.

Alois Mikulka, Houpací pohádky, Albatros, Praha 1987

HOLÁ POHÁDKA

JE

KDYŽ V NÍ ZEBOU VĚTY HOLE.

Byla žába.

Byla holá.

Padly sněhy.

Žabu zebe.

Vidí plže:

„Milý plži.

Nemáš něco?“

„Nemám, žábo.

Taky zebe.

Lížu ledy.

Kloužu holý.“

„Buďme spolu!“

radí žába.

„Sama zmrznu.

Boky hřejí!“

Kloužou spolu.

Oba zebe.

Vidí hada.

„Haló, hade.

Nemáš něco?

Zima bolí!“

„Nemám, žábo.

Nemám, plži.“

Cvaká zuby.

„Lezu holý.

Břícho zebe.“

A sníh vrže...

„Buďme spolu!“

radí žába.

„Sama zmrznu.

Jedno teplo.

Druhé teplo.

Třetí teplo.

Více topí!“

Lezou spolu.

Země zebe.

Vidí mloka.

„Milý mloku.

Nemáš něco?“

„Nemám.

Hledám!“

„Buďme spolu!“

radí žába.

Mlok se řadí.

Bokem k žábě.

Lezou spolu.

Všichni holí.

Zima zebe.

PŘÍLOHA DENÍKU DĚTSKÉ SCÉNY 2009**TEXTOVÉ PŘEDLOHY K ÚTERNÍM PŘEDSTAVENÍM****MÍSTO PRO POZNÁMKY SEMINARISTŮ**

Žába zívá.
A mlok mlčí.
A plž líže.
A had hladí.
Vtom frrrnk –
puštík!

Letí z nebe.
Žuch - pavián!
Mravenečník!...
Řádí v sněhu.

„Ach, puštíku,“
všichni prosí.
„Zima zebe.
Jdeme holí.
Nemáš něco?
Nedáš něco?“

Puštík váhá...
Puštík tahá...
Pera dává...
Vytrhává!
Pavián těž.
Sám se holí!
Mravenečník –
ten se stříhá!
A plž loží.

Sliní břicha.
Holá břicha.
Holé ruce.
Holé nohy.
Holá záda.

Srst se lepí.
Žába žasne.
Je tak krásná!
Ochlupená!
Zrcadlí se.
Led ji zračí!
Všichni žasnou.

Hustá žába!
Pernatý mlok!
Srstnatý plž!
Chlupatý had!
Pak se smějí.
Sami sobě.
Jsou tak hebcí!

Je jim teplo.
Už nezebe.
Sníh nestudí.
Oni tančí.
Řádí v dunách.
Krásná zima!

NA NÁVŠTĚVĚ...

U SEMINÁŘE C VEDENÉHO PETREM MICHÁLKEM

Dramaturgie teď a tady aneb Je to celé o pohodě

Představte si, že dostanete první úkol od lektora semináře už před příjezdem na Dětskou scénu, a to takový, že máte napsat deset řádků na téma, jak jste strávili Dětskou scénu 2009... A pak dorazíte a setkáte se s člověkem, který vám čte pohádku o malé mořské víle a pouští na záznamu totožné představení, které dal s různorodou skupinou dohromady v Děčíně.

Ani ve snu by mě nenapadlo psát o tom, že lektor Petr Michálek snídal hemenex a přišel pozdě, a že pomůcky (papír, tužky) pro seminaristy našel až třetí den, protože dramaturgie (tady a teď) je totiž celá o pohodě. Na půdě Národního domu v příjemném prostředí úzkého kruhu seminaristů jsem zažila tříhodinové povídání... Povídali jsme si vlastně bez ustání o všem možném na pomezí vědomí a nevědomí, téměř jako ve snu.

Doma Petr nemohl najít knížku I-ťing a tak vzal Tao te ťing, z které četl úryvek „hned“, jak dorazil. Knihu jde otevřít kdekoli a tak den začíná La-o-c'...

Tricet loukotí spojených v jedno dává kolo,
leč „nic“ mezi nimi tvoří použitelnost vozu.

Hlína se hněte a tvoří se nádoby,
leč „nic“ jejich vnitřku tvoří použitelnost nádob.

Staví se dům a vysekávají se okna a dveře,
leč „nic“ jeho otvorů tvoří použitelnost domu.

Tak v tom, co jest, spočívá prospěšnost,
v tom, co není, spočívá užitečnost.

Z čehož vyplývá, že nic je vrcholně aktivní proces.

Také se vám stává, že nestíháte zrekapitulovat si vše, co se děje, urovnat si myšlenky, zastavit se a říct si, jaký byl minulý den, a co přinesl ten a ten konkrétní zážitek? Díky návštěvě v semináři C jsem měla možnost zažít si, jak může být příjemné, když se den tzv. přejede a ke všemu zkonfrontujete názory a zážitky s ostatními. Mluvílo se a debatovalo o viděném... o představení Vertigo (v inspiraci Vlnami Virginie Woolfové), které se hrálo v Trdýlku sice mimo Dětskou scénu, ale i přesto tam Petr Michálek dorazil se všemi svými seminaristy. Dále o Davidu Novakovi a jeho vyprávění příběhů. O tom, že řeč rovná se myšlení – čím víc slov znáš, tím víc myslíš.

V průběhu padla jména Halík – budhista z Vršovce, Grotowski, Fedotov, Stanislavskij, Dočolomanský... Vyjevily se otázky: Do jaké míry člověk může zasahovat do podvědomí lidí. Jakou úlohu hraje dramaturgie – vyvažuje. Na kolik máme schopnost vybírat si témata, na která máme? Odpovídá Pablo Picasso: Nebojte se dokonalosti, stejně ji nikdy nedosáhnete. Dostal prostor i fotbalový trenér Michálekových dvojčat: Důležité je udržet balon u nohy, dívat se nahoru a nebát se míče... platí to i o divadle?

Stihli jsme se také seznámit s novou seminaristkou a to dramaturgicky...

Jak si vybíráš text? Co teď děláš za představení? Píšeš něco autorského? Jaké máš nejraději roční období?

Došlo na rozbor Malé mořské víly. Rozdělili jsme se na kritiky a obhájce, zapojila jsem se tak zuřivě do diskuse, že si pamatuji jen, že i když šlo o vášnivou bitku, byl to osvěžující, osvobozující, spoustu věcí vysvětlující krásný rozhovor... Pro ukázkou za vše. Zní vám milostněji a láskyplněji I love you, Miluju tě, a nebo Fogrjhb dahfjdhfgh? Dnes nás čeká pohádka a její dramatizace individuálně, protože doma jsme také sami.

A co na seminář samotní účastníci na pomezí vědomí a nevědomí?

Sešli jsme se proto, aby se střípky v nás složily v mozaiku...

Seminář probíhá formou diskusí často velmi bouřlivých, ze kterých si každý něco odnáší pro svou práci.

Nápady ostatních dovedou stále překvapovat a inspirovat.

Je úžasné dát sám sebe všanc ve prospěch ostatních.

Cesta spleťtých, ale inspirativních Petrových odboček nakonec stejně končí u dramaturgie.

Ženy se dojmají nad příběhem Malé mořské víly, muži galantně nabízejí kapesníčky.

Proč proboha angličtina?

Nebojte se dokonalosti. Stejně ji nikdy nedosáhnete.

A co na to Petr nevědomky?

Neučme se z vlastních chyb. Učme se z chyb druhých.

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

MARTIN PORUBJAK

Hovnajš, při mém zeleném ptáku!

Lenka

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

MICHAELA ŠEBESTOVÁ

Geometrické obrazy jsou si podobné, mají-li stejný tvar, nemusí však mít stejnou velikost. Jak je to s námi?

SEDLI JSME SI S...

PETREM MICHÁLKEM

Čím se v současné době zabýváš?

Jsem ředitel Městského divadla v Děčíně a zároveň jsem shodou okolností v zastupitelstvu Města Děčína jako předseda kulturní komise. A potom jsem taky manžel a otec dvojčat.

Jaká byla tvoje cesta k divadlu?

Studoval jsem na soukromém gymnáziu v Ústí nad Labem, kde se jednoho dne objevil můj dodnes guru Karel František Tománek. Poprvé přede mnou slovo dramaturgie vyřkl právě on. Takže tam - ve studentském divadle Hlína - to začalo.

Takže to, co tě přivedlo k profesionální divadelní dráze, bylo studentské divadlo?

Nepochybně. Děly se autorské věci - rád říkám, že z tohoto důvodu mám v sobě přesmyčku, že amatérské divadlo rovná se autorské divadlo. Tím pádem jsem byl u přípravy textů, dramaturgie, režie a hrál jsem, a tam jsem zjistil, že mě to strašně baví. Ale bez nasměrování Karlem by mě ani nenapadlo, že se tím budu jednou živit. Abych šel na nějakou školu nebo tak.

Jaký je podle tebe rozdíl mezi amatérským a profesionálním divadlem?

Z mého pohledu je to opravdu tak - ale uvědomuji si, že je to nepřesné - že amatérské divadlo je větší šanci pro skupinu lidí říct divadelními prostředky něco za sebe. Že to zkrátka a dobře není tak, že jsem někde zaměstnán a přečtu si, že budeme hrát tuhle hru, a tak to hraju nebo režíruru, ale že je to výpověď. Na straně amatérského divadla je víc dispozic k tomu přiblížit se výpovědi. A proto mě amatérské divadlo tak zajímá.

Vidíš takový nějaký zásadní rozdíl mezi dětským divadlem a divadlem dospělým?

Jsem tady poprvé, takže s touhle oblastí - divadla hraného dětmi - nemám zkušenost. Mám zkušenost hereckou z divadla hraného pro děti - rok jsem pracoval v Polárce - ale v téhle oblasti nevím.

Překvapuje tě něco na inscenacích, které jsi tady viděl?

Svým způsobem mě překvapuje, nakolik jsem atakován přemýšlením o tom, co je divadlo a co je pedagogická činnost. Myslel jsem, že to nebudu až tak řešit, že se prostě na představení budu schopen dívat jako na divadelní kus, a to já prostě nejsem. A neustále je ta pedagogická činnost ve vzduchu a já vlastně v tu chvíli nevím, jestli to mám vnímat jako divadlo. Tohle je ale opravdu pocit člověka, který je tady poprvé. Věřím, že ostatní už s tím problém nemáte, ale já tu hranici prostě cítím.

Tahle diskuse už se vede léta a pořád není zcela uzavřená. I když se snažíme dívat se na představení z divadelního hlediska, pedagogický aspekt z něj odpárat prostě nejde.

Nejde, ale abych zas nebyl tak negativistický, tak přes počáteční rozpaky myslím, že pro seminarity, z nichž většina pracuje s dětmi, to může být dobrý materiál. Díky těm představením můžeme pojmenovávat dramaturgické problémy pro to, aby se jich nedopouštěli ve svých dalších představeních s dětmi, respektive ve své pedagogické činnosti.

Jak se ti pracuje v semináři?

Jsem velmi spokojený. Je nás tolik a sešli se takoví lidé, kteří během první chvíle přestali řešit jakékoliv komunikační problémy, a podařilo se, co jsem považoval za podstatné a z čeho jsme měl obavu - aby to nebyla přednáška, ale rozhovor. A myslím, že to rozhovor je. Já se necítím být pedagogem nebo přednášejícím, protože rozhodně nejsem tak zkušený dramaturg, abych někomu něco předával. Takže se snažím je atakovat otázkami tak, aby si každý člověk na vše přišel sám. A to je nejlepší v rozhovoru. Takže si myslím, že máme nakročeno k tomu, že si každý ze seminářistů odnese ze semináře něco úplně jiného. A to je, myslím, dobře.

Na co je podle tebe nejdůležitější myslet v dramaturgické práci a při práci s textem?

Já se snažím neustále se vracet k tématům. Myslet na to, že méně je více. Hledat kontrast a konflikt. Asi už žádnou další zásadní a zobecňující zásadu nemám. Snad jen nebát se do toho vkročit autorsky, což neznamená si hru napsat, ale vědět, o čem a proč to chci dělat. Každou debatu po představeních zahajujeme v semináři stejně: O čem to bylo. Řekněte to jednou větou. Snažíme se jít na tu kostru, na základní stavební kámen inscenace. Vědět o čem a proč je to hlavní.

Máš pocit, že existuje nějaké téma, které je pro děti v současné době hodně zajímavé?

Byl jsem poslední dva roky v porotě na Rakovnické Popelce, kde je taková dětská porota, a to téma, na které děti reagují hladově, aktivně, a okamžitě a chtějí ho, protože ho pravděpodobně ve svém životě tolik nemá, je úplně jednoznačné - je to kamarádství.

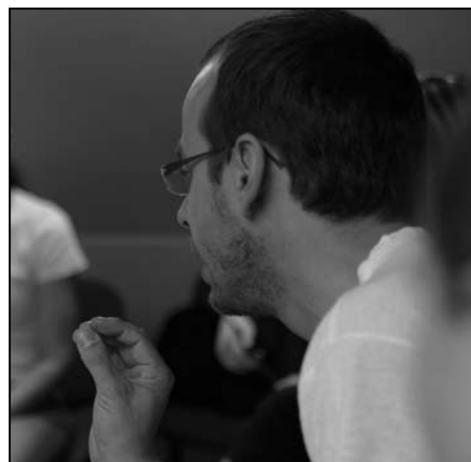
A ty máš nějaké téma, které tebe baví a chtěl bys o něm dělat divadlo?

Po Malé mořské víle je mým oblíbeným tématem nenaplněná láska, z čehož plyne, že bych jednou strašně chtěl dělat Cyrana. Ale mám i téma, které se může zdát obecné - že věci nejsou takové, jaké se zdají být.

Kdybys měl být drak, jaký drak bys byl?

Princezny bych nejedl, ale vozil bych je do své jeskyně a tam šlehal plamenem.

Děkuji za rozhovor!

DNES HRAJÍ...

ZÁMEX, ZŠ ZÁMECKÁ, LITOMYŠL

Soubor Zámex (čti zámecks) spolu pracuje jeden školní rok. Jeho existence je takto ohraničena, protože skupina se dala dohromady ve škole na volitelném předmětu.

Proč jste si z nabídky volitelných předmětů vybrali zrovna divadlo?

Baví nás to. Jinde nebylo místo, ale nelituji. Je to lepší, než se učit. Je tam dobrá učitelka.

Kdyby byla vaše učitelka drak, jaká by byla?

Šlehal by plameny.

Pořád?

Jen když se ulíváme. Takže pořád.

Inscenace vznikala od listopadu, předlohu nabídla souboru paní učitelka.

Co vás při děláni představení bavilo?

Že to bylo vyjíméčné, neobvyklé. Taký nás bavilo jezdit na přehlídky.

V Trutnově jsou členové souboru poprvé kromě Jirky, který tu má babičku. Těšili se na jiné soubory, na bazén a na to, že je *ogruloujou* v seminářích po představení.

Co by diváci neměli ve vašem představení přehlédnout?

Název divadla. Mě, jak zpívám.

Co si nejvíc užijete?

Komáry, sloníka.

Zámex se schází se jednou týdně, ale když je třeba, zkouší mnohem víc. Někteří z nich by chtěli v divadle pokračovat, když budou mít příležitost.

Představení v Trutnově je tak takovou tečkou za prací souboru, příští rok se už na škole v Litomyšli všichni nesejdou.

Co očekáváte od posledního provedení svoji inscenace?

Snad to nezkazíme. Doufáme, že to dáme hodně dobře.

Jak se to pozná, že se to dalo dobře?

Lidi tleskají, smějí se a baví se u toho. Paní učitelka pochválí.

Markéta

NA OTÁZKY REDAKCE ODPOVÍDÁ DAGMAR BURDOVÁ, VEDOUČÍ SOUBORU

Jak dlouho zpravidla pracujete na představení?

Jeden školní rok se žáky, před tím sama.

Máte nějaké vysněné představení, které byste chtěli jednou zrealizovat?

Každé je vysněné, protože každé začíná mým snem. Představami, útržky scén. Text hledám až pak. Čtu si a hledám, co si s tím snem „sedne“.

Co bylo největším „klackem pod nohama“ na cestě k tomuto představení?

Neznala jsem 2/3 dětí, které v září poprvé přišly na volitelný předmět dramatická výchova, a to ani jménem. Z těchto 11 budoucích „herců“ měly jakousi zkušenost pouze tři: největší jedna dívka (rok jsme se spolu věnovaly recitaci) a dívka s chlapcem (před dvěma lety byli členy skupiny, s níž jsem nacvičila malé rapové vystoupení). Takže jsem začínala od opravdové nuly. Ale „klacky pod nohama“ bych tomu neřikala. Spíš výzva. Věděla jsem, že výsledek může být všelijaký. Možná je „jen“ naučím zřetelně mluvit a výrazem tváře přesvědčivě vyjádřit vnitřní pocit, možná zvládneme „besídkové“ vystoupení pro rodiče, možná víc. Ale tak to v běžném školním provozu bývá. A dostaví-li se podobný úspěch, je to dárek jako od Ježíška.

Co vás vždycky „nakopne“?

Ten úspěch přece! A také inspirace, která mi krouží okolo hlavy vždycky po setkání s kompetentní porotou (a že na ni mívám štěstí!). Nejdřív se jejích slov leknu, pak přemyslím, nemůžu spát, celé noci „hraju“ a předělávám představení podle ní a nakonec zřetelně vidím, že měla pravdu. Jenže už bývá pozdě. „Herci“ jsou na odchodu na střední školy, soubor se rozpadá. A já s pocitem, že už vím jak na to, začínám snít o dalším pokusu.

Jaké bylo vaše první představení s dětmi?

Vivat Hrubín. Poprvé jsem dostala odvahu zhmotnit svoji představu. Legrační je, že básnička o kmotru z Poličky a kuličkách, která byla na začátku, se do finálního tvaru málem ani nedostala.

Co by podle vás ulehčilo práci vedoucího souboru?

Kdybych měla víc času. A kdyby ho měly také děti. Všechno ostatní je věcí odhodlání a priorit – zaplatit si vzdělání, věnovat peníze na společná soustředění, sehnat pravidelného konzultanta,... A já mám ještě jeden osobní problém. Když zkouším, pořádně se nevyspím. Citová angažovanost mi totiž brání vygumovat alespoň na noc představení z hlavy. Týdny jdou, ale měsíce

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

ANNA KLIMEŠOVÁ

Geometrické obrazy jsou si podobné, mají-li stejný tvar, nemusí však mít stejnou velikost. Jak je to s námi?

doplňkového představení Za každým rohem jeskyňka

DNES HRAJÍ...

ZUŠ STRAKONICE

Soubor už funguje dlouho, ale v tomto složení pracují asi rok. Pořád někdo přichází nebo odchází. Předlohu pro představení **Je to naprosto jisté** jim nabídla vedoucí souboru. Zdálo se to lehké, ale na představení bylo dost práce. Na inscenaci je zajímavé téma fámy. *Fáma tu byla a je. Je to aktuální.* Když představení vytvářeli, museli v sobě objevit drbný. Šli na to přes improvizace a moc je to bavilo.

Co si užíváte, když představení hrajete?

To je tak strašně rychlé představení, že si to musíme užívat úplně celé.

Co by diváci neměli přehlédnout, až se na vás budou dívat?

Ať zaostří na těch deset minut, co představení trvá. A ať se zasmějí.

Co čekáte na Dětské scéně?

Srovnání. Debaty, diskuse, baví nás rozmlouvat o divadle. Nabitý program – už nebude čas na pouliční herectví, kterým jsme se živili při recitaci.

Co vás v dramaťáku těší?

Improvizace. Přijdu do skupiny, kde si s ostatními rozumím. Jiřina (vedoucí souboru) nám rozumí, můžeme si s ní normálně popovídat. Je to příjemný čas. Zábava. Jsme jedna skupina, jsme nad věcí a nejsme na sebe zlí.

Markéta

Holek je v našem souboru jak vidno většina a jsou to draci. Ale my stále šťastně unikáme.

NA OTÁZKY REDAKCE ODPOVÍDÁ JIŘINA LHOTSKÁ, VEDOUcí SOUBORU

Jak dlouho zpravidla pracujete na představení?

Zhruba jeden školní rok.

Máte nějaké vysněné představení, které byste chtěla jednou realizovat?

Nemám vysněné představení, jako nemám vysněné děti. Až podle skupiny přemyslím, co a jak. Mám jen pár autorů a textů, o kterých si myslím, že by z nich mohlo být zajímavé představení a čekám na skupinu, které by ten text slušel.

Co bylo největším „klackem pod nohama“ na cestě k tomuto představení?

Asi prostor. Pracujeme a zkoušíme v učebně 5 x 4 metry. Obtížné se v něm připravuje představení, které by mělo dobře fungovat na větším jevišti a kde se v inscenaci počítá třeba i s prostorem hlediště.

Co Vás vždycky „nakopne“?

Děti samotné. Když vidím, že práce při představení najednou jakoby opravdu skokem pokročila, jako by se cosi vylouplo, objeví se něco, co jsme zatím marně hledali a cítím, jak se v inscenaci děti zabydlují a jsou v ní všichni silně zainteresovaní. Jsou to krásné, potěšující a často i vzácné chvíle.

Jaké bylo vaše první představení s dětmi?

Myslím, že recitační pásmo podle Vodňanského textů a jmenovalo se Na Silvestra v poledne. Kdysi v Mělníku.

Co by podle vás ulehčilo práci vedoucího souboru?

Tak ta otázka se ti podařila! Odkud to mám vzít!? Od vnějších podmínek? Systémů? Mechanismů? Daností a okolností? Vztahů mezi lidmi? Začnu od sebe. Kdybych byla talentovanější, nápaditější, sečtější, trpělivější... a mladší.

všeho možného

Lerivá Lerivha od Karla se nezdvihá. Lerivha se jmenuje ostrnatá dráče souboru. Karel je její dítě.

DNES HRAJÍ...

BABINEC, ZUŠ UHERSKÉ HRADIŠTĚ, POBOČKA KUNOVICE

Soubor tvoří Hanka, Lucka, Evča, Venda a Ivča. Do dramafáku chodí už dlouho, ale v této sestavě inscenaci **Holá pohádka** vytvářely rok v rámci hodin přednesu. Můžete je poznat podle toho, že si na ulici zpívají. Povídala jsem si s nimi ráno a můžu to doporučit každému, kdo potřebuje po ránu dodat optimismus a energii. Vyzvěděla jsem, že holky našly na každém přestavení něco hezkého a od přehlídky očekávají nové zkušenosti, nové lidi a příležitost si zahrát.

Jak se těšíte na svůj hrací den?

Hrozně moc. Ani nedospíme.

Proč jste si vybraly právě dramafák?

Užíváme si každou situaci, umění všeobecně. Rádi blbnem. Paní učitelka je strašně fajn. Úžasní človíčkové jsou v dramafáku.

Co vás bavilo na vytváření inscenace?

Rytmus, slovní hříčky, taneční kreace, každý nápad, vytvářet blázniviny.

Jak jste se dostali k textům Petra Nikla?

To si paní učitelka jednou koupila knížku. A že si ji přečtem. Tak jsme četli a začli jsme u toho blbnout a vzniklo to, co teď děláme.

Proč jste si z lingvistických pohádek vybraly zrovna Holou pohádku?

Je nám sympatická, protože jsme taky holé. Je rytmická a přišlo nám, že jde dobře ztvárnit. A včera v noci jsme tím úplně žili, protože jsme v té tělocvičně málem zmrzli.

Co je potřeba k tomu, aby se dal zdivadelnit jazykový humor?

Fantazie. Užít si to.

A co si užíváte, když hrajete?

Celé si to užíváme a druhou půlku si užíváme ještě víc než první. Ono to vysílá tolik energie, že si to musíme užít od začátku. To ani nejde začít až v půlce.

Čeho si mají diváci všimnout?

Nás!

Soubor slibuje divákům: *Celou dobu vás představení bude držet, ani na chvíli vás nepustíme.*

Markéta

NA OTÁZKY REDAKCE ODPOVÍDÁ OLGA STRAŠÁKOVÁ, VEDOUcí SOUBORU

Babinec tvoří polovinu celého souboru, jehož celý název je: Babinec a Jan (skutečně je v něm pouze jediný klučina, a ještě k tomu Jan).

Jak dlouho zpravidla pracujete na představení?

Scházíme se 1x týdně, ne vždy v plném počtu (nemoci, zájezdy apod.), a tak se stává, že potřebnou i osvědčenou dobou k premiérovému vystoupení nebo k vystoupení ve vnitřní a vzájemné pohodě je určitě půl roku i víc...

Máte nějaké vysněné představení, které byste chtěli jednou zrealizovat?

Ne. Ale zajímá nás práce s rekvizitou či loutkou, něco zpěvů, hraní, tančení, prostě něco jako Se-ma-for (sedm malých forem...)

Co bylo největším „klackem pod nohama“ na cestě k tomuto představení?

Asi to nebyl přímo klacek, ale setkávání se s rytmem, jeho hledáním a objevováním, nalézáním vhodné či nejlepší varianty pro ucho naše i diváků...

Co vás vždycky „nakopne“?

Vzájemná chuť zkusit něco nového.

Jaké bylo vaše první představení s dětmi?

Byl to Kuplet o jazzové kavárně básníka Zdeňka Kriebela.

Co by podle vás ulehčilo práci vedoucího souboru?

Stále více zkušeností, získávání dovedností prostřednictvím celoživotního vzdělávání - podmíněné dostatkem času, dobré zázemí a s tím spojené financování potřebného vybavení, umění hledat a nacházet... trošku ideální, že?

NA NÁVŠTĚVĚ...

U SEMINÁŘE DĚTÍ VEDENÉHO ANEŽKOU

„Dobrý den, pane Huláku, tady Veronika Valová z dílen pro děti. My tady čekáme na Prahu Ponec. Nevíte, kde je jí konec?“, bylo slyšet už několik minut po údajném začátku dílny pro děti. Prahy Ponec nebyl konec, a tak se dopolední dílny uskutečnily bez ní. Přesuňme se ale přímo do Anežčiny dílny. Anežka se velmi poklidně a s nadhledem vznášela nad dětmi jako drak a jen lehkým naznačením mávnutí křídly vždycky usměrnila pokračování samotné dílny. Začalo se různými rozehrávacími cvičeními, která byla později využita v druhé části po přestávce. Děti si v této části také zahrály na gazelu, na různé zrůdičky atd. Na konci první části si děti připravily z novin (trnul jsem hrůzou, jestli to nebudou deníky DS, nakonec se naštěstí vytáhly noviny s problémy ztroskotaného Airbusu, s volbami do Evropského parlamentu a s dalšími mnohem nepodstatnějšími informacemi...) a z jiných bílých papírů masky. V druhé části se děti přesunuly do sebou vymyšlených fantazijních a bájných světů. Na vysvětlenou, co to je bájný svět, cituji rozhovor, který na toto téma proběhl v dílně.

Anežka: Znáte nějakou bájnou zemi?

Účastník1: Třeba země Oz?

Účastník2: Atlantida!

Emička (7 let): *si poposedla a zamyslela se...Asie!*

Děti si vytvořily Spojené státy Mokojské (spojení mnoha bájných světů) a v nich prožily jeden velmi zvláštní a tajemný příběh...nebudu vám vyprávět, co všechno děti prožily...ale řeknu vám, že příběh byl plný obrů, záhadných dopisů, draků a černokněžníků. Získávaly se dračí vlastnosti v soubojích a musely se vybrat i oběti, které jsou ochotny pro zemi umřít.

Velmi příjemně jsem tak strávil dopoledne ve fantazijním světě. Horší pak byl návrat do reality, přestože v ní draci jsou...Trutnov je jimi nyní přeplněn. Stačí se dobře dívat. A poznávací znamení? Různobarevná cedulka na těle nebo u těla s nápisem Dětská scéna.

Jonáš

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Anežčina seminář

ZASLECHLI JSME?

Jak se ti líbila dílna, Ondro? A co se ti líbilo nejvíc?

Mně se dílna moc líbila. Nejvíc se mi líbila závěrečná hra – záchrana draka.

Jindro, jak se tobě líbila dílna?

Byla určitě zajímavá a líbilo se mi hodně, že se na dílně hodně skamarádíme s lidma z jiných souborů, protože se asi budeme ještě někdy potkávat na různých přehlídkách.

Jak se ti, Emo líbila dílna?

Hezká...

A co se ti na dílně nejvíce líbilo?

Mně se nejvíce líbilo, jak jsme si vytvářeli masky a jak jsme získávali ty pergameny, ty dračí schopnosti. Ty hry všechny. Líbilo se mi všechno.

Co se ti líbilo na dílně nejvíc, Mirko?

Ono všechno bylo dobré. Ale asi nejlepší byly ty soutěže na konci dílny.

Jonáš

Dračí mor – trutnovská verze španělské či prasečí chřipky.

DNEŠNÍ PROGRAM - ÚTERÝ 16.6.

Je to naprosto jisté, ZUŠ Strakonice (kino)

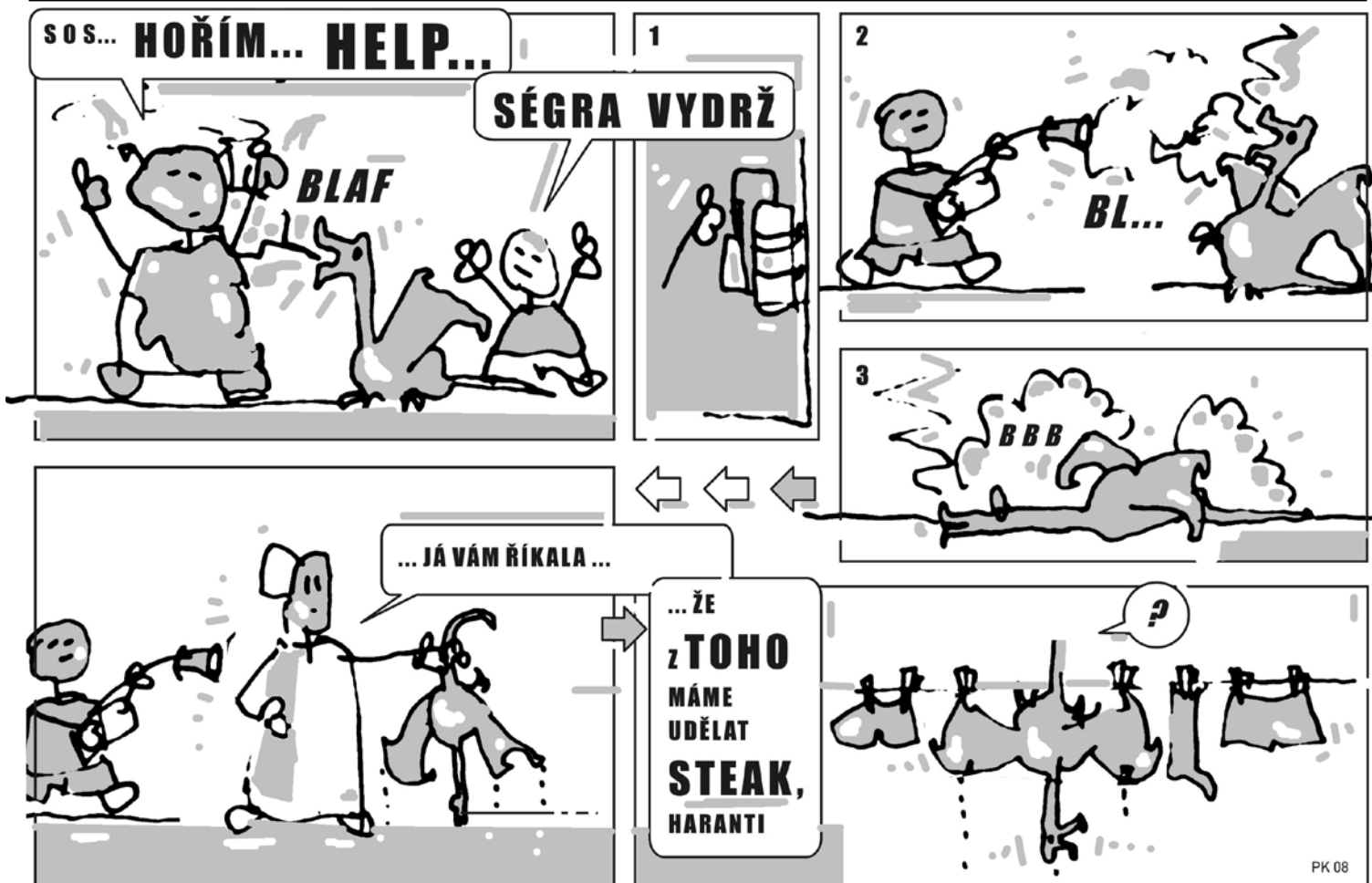
Škola Malého Stromu, Petra Bílková a Iveta Dušková, Praha

SOUTĚŽ

*Tuto podobu trutnovského městského znaku s drakem
potkáváme všichni každý den. Ale kde? Své tipy há-
zejte do redakčních schránek a nebo sděľujte přímo
redaktorům v terénu.*

BLAŽKOVÁ - DÍL 5. - ... A PŘECE STEAK

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 4.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Markéta Nečasová, Petra Rychecká, Jonáš Konývka, Michal Drtina (foto), Pavel Kocych (sazba, ilustrace, grafická úprava) a Matěj. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 16. 6. 2009 ve 0.30 :-) Vychází 16. 6. 2009 v 10.30. Náklad - 375 ks.